

İbrahim Şinasi

Şair Evlenmesi

Oyun – Günümüz Türkçesi
1860

Şair Evlenmesi

İbrahim Şinasi

Özgün Adı (varsa)

Şair Evlenmesi

Çeviren

Dr. Bahadır Sürelli – Dr. Aysel Yıldız

Düzelti ve Yayına Hazırlama

Berk Uralcan – Simay Çıtak

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin gerek görsel malzeme k12 Eğitim ve Araştırma Vakfı'ndan izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

© Vakıf k12, 2021

ŞAİR EVLENMESİ¹

Şinasi

Hazırlayan: Dr. Bahadır Sürelli

¹ Eser, İstanbul'da yer alan Selanik Matbaasında 1290 (1873/1874) yılında basılan nüsha esas alınarak Latin harflerine aktarılmıştır. Burada kullandığımız bu baskı, oyunun kitap halindeki ilk baskısıdır. Eser, 1860 yılında *Tercümân-ı Ahvâl gazetesinde* tefrika edildikten sonra ilk kez basılarak okurlara sunulmuştur.

Karakterler

Müştak Bey:	Damat adayı
Hikmet Efendi:	Müştak Bey'in yakın arkadaşı
Kumru Hanım:	Müştak Bey'in sevgilisi
Sakine Hanım:	Müştak Bey'in nikâhlısı
Ziba Dudu:	Kılavuz (çöpçatan)
Habbe Kadın:	Yenge
Ebül-Laklaka:	Sakine Hanım'ın nikâhını kıyan imam
Batak Ese:	Mahalle bekçisi
Atak Köse:	Mahallenin çöpçüsü
Bazı mahalleli	

Birinci Sahne

(Müştak Bey – Hikmet Efendi)

MÜŞTAK BEY: Hele bu akşam güvey oluyorum ya? Bereket versin ki nikâhım bugün kıyıldı yoksa aşk ile telaşemden az kaldı nikâhsız gerdeğe girecektim!

HİKMET EFENDİ: Hiç öyle şey olur mu?

MÜŞTAK BEY: Niye olmasın? Buna “şair evlenmesi” derler.

HİKMET EFENDİ: Acayip!

MÜŞTAK BEY: Öyle ya! Aşk ve sevgisiz evlenenler geçinebilirse aşk olsun. Ya ben Kumru Hanım’ı niye alıyorum? Ancak sevgilim olduğu için... Ne dersin, şunu delice severek akıllık etmişim.

HİKMET EFENDİ: Olabilir.

MÜŞTAK BEY: O tazelikte, yüzü gibi huyu da güzel. Her halinden memnunum. Ah ama zavallı Kumrucuğumun o karga suratlı ablası olmasa!

HİKMET EFENDİ: Gerçek, onun ismi ne idi?

MÜŞTAK BEY: Sakine Hanım değil mi ya? Miskinin adını bile sevmiyorum.

HİKMET EFENDİ: Niçin?

MÜŞTAK BEY: Bize engel olduğu şöyle dursun, yüz­süzün biri. Kırk beş yaşında evde kaldığından akıllı iflas etmiş. Büyük bir kamburundan başka göze görünür bir şeyi yok. Ah, böyle bir baldızım olduğu için herkesten utanıyorum.

HİKMET EFENDİ: Ne çare, gülü seven dikenine katlanır.

MÜŞTAK BEY: Gel şunu sana vereyim! Ama nikâhla ha! Geçinemeyecek ne varmış; ya o akıllanır ya sen çıldırırsın.

HİKMET EFENDİ: Sakın Kumru Hanım'ın yerine onu sana verip de bir hile etmesinler! Dünya bu ya! Biliyorsun büyük dururken küçüğü kocaya vermek âdet değildir.

MÜŞTAK BEY: Yok. Bak ben öyle şaka istemem. Güzele güzel gerek.

HİKMET EFENDİ: Ya sen onu bana şakayla vermeye çalışıyorsun ya!

MÜŞTAK BEY: Ben sana onu şakayla mı vermek istiyorum? Gerçekten a canım!

HİKMET EFENDİ: Özrün kabahatinden büyük.

MÜŞTAK BEY: Hiç özür dilemiyorum.

HİKMET EFENDİ: Yaaa!

MÜŞTAK BEY: Aman sus, işte kılavuzum Ziba Dudu geliyor. Galiba Kumrucuğumu getiriyorlar. Haydi sen selamlıkta² otur, birazdan yine görüşürüz.

² Selamlık: Saray, konak ve ev gibi mekânlarda sadece erkek misafirlerin ağırlandığı bölüm.

İkinci Sahne

(Müştak Bey – Ziba Dudu)

- ZİBA DUDU: Müjde evladım müjde! Gelin hanım geliyor yoldadır.
- MÜŞTAK BEY: Ah benim valideciğim, sen olmasan ya ben hasrettime kavuşur muydum? Bunun için sana ne iyilik edeceğimi bilemiyorum.
- ZİBA DUDU: Ay oğul, böyle hayırlı işlerde bulunmadıktan sonra yalancı dünyada niye duruyorum? Hele bu mürüvvetini de gördüm ya, bundan sonra yaşamak neme lazım? İstemem, fakat gözüm kapanmadan bir de evlatlarını ak sakallı göreydim.
- MÜŞTAK BEY: Artık beni muradıma erdirdin ya, yaşa ömrün oldukça *(Sevincinden sıçrayarak oynamaya başlar.)*
- ZİBA DUDU: A kuzum, biraz ağır başlı olsana. Artık başından nikâh geçti. Azıcık utan, utan!
- MÜŞTAK BEY: Vayy, adam evlenirken utanmalı mıdır ya? Benim bildiğim bunun aksinedir. Her ne ise sen haydi var, hanımı dışarıda bekleyedur, ben burada kendi kendime utanma denemeleri yapayım.

Üçüncü Sahne

(Müştak Bey)

MÜŞTAK BEY: *(Kendi kendine)* Şimdi benim Kumrucuğum kafese girecek! Ah, bir kere kanadının altına girebilseydim. Fakat insan kısmının yediği bir yem vardır ya, adına para derler. Eğer ondan isteyecek olursa mesela! Ey n'olmuş, elimden geleni esirgemem. Ya verebileceğim şey çok mu? Topu bir teselli, bir de yüzgörümlüğü³. Nasıl etmeli? Adam sen de! O da kolay. Şöyle birkaç beyit veriveririm vesselam:

Bir kumrusun sen

Mizacına uygun

Yapsam yuvanı

Sinemde layık

Candan ve gönülden

Ben oldum âşık

Yapsam yuvanı

Sinemde layık

³ Damadın gelinin duvağını açıp yüzünü görmek için geline verdiği süs eşyası benzeri hediyeler. Bu gelenek, gelinin zor günler için saklayacak değerli bir eşyası ya da parası olması için ortaya çıkmıştır.

Dördüncü Sahne

(Habbe Kadın – Müştak Bey – Ziba Dudu – Sakine Hanım)

- ZİBA DUDU: Evladım gelin hanımı getirdik. Gel koluna gir de köşeye oturt.
- MÜŞTAK BEY: *(Mutluluğundan türlü türlü tuhafliklar eder, Sakine Hanım'ı Habbe Kadın koltuklamış olduğu halde karşılar.)* Vayy!
- ZİBA DUDU: *(Habbe Kadın'a)* A dostlar! Damat Bey gelin hanımı görür görmez sevincinden bayıldı.
- MÜŞTAK BEY: Hayır, sevincimden bayılmıyorum, kederimden yüreğime iniyor.
- HABBE KADIN: *(Ziba Dudu'ya)* Aaaa, zavallı gelin hanımı bir titreme aldı. Ah amanın al basmasın? *(Sakine Hanım'ı sandalyeye oturtur.)*
- MÜŞTAK BEY: Nedir bu?
- ZİBA DUDU: İşte ömrün oldukça sana can yoldaşı olacak sevgili eşin Sakine Hanım.
- MÜŞTAK BEY: O bana can yoldaşı olacağına, canım çıksa daha canıma minnettir.
- ZİBA DUDU: *(Habbe Kadın'a)* Aa, Damat Bey sayıklamaya başladı. Galiba mutluluktan aklını yitirmiş.
- HABBE KADIN: *(Ziba Dudu'ya)* Biçare, hasretine kavuştuğu için sevinç delisi oldu.
- MÜŞTAK BEY: *(Hüzün ile)* Ah, ah, ah!

ZİBA DUDU: Ağlama beyim, sen ağlayacağına düşmanların ağlasın.

MÜŞTAK BEY: Ah, düşmanlarım bu halimi bilseler, nasıl gülerler.

ZİBA DUDU: Haydi kuzum, gelin hanımın duvağını aç da biraz gönlün açılsın.

MÜŞTAK BEY: Neye lazım? Yüzünü göreyim de bir kat daha yüreğim mi kalsın?

ZİBA DUDU: Aç evladım, aç! Sevgilin olduğuna şüphen kalmasın. *(Habbe Kadın ile birlikte Sakine Hanım'ın duvağını açtırmak için Müştak Bey'i zorlar.)*

MÜŞTAK BEY: İstemem! *(Elini çekerken Sakine hanımın duvağıyla iğreti saçı kazara eline ilişir, kalır. Sakine Hanım'ın yüzü ve ak saçları açılır.)* Bu ne?

ZİBA DUDU: Vaaay! Zavallı kızcağızın sırma gibi nazik saçlarını çıkardı.

MÜŞTAK BEY: Ey, gerçekten ak saçları beyaz sırma gibi! Baksana, nasıl da parıl parıl parlıyor.

ZİBA DUDU: Ay, o söz ona değil, yenge kadınla banadır. Ben sana laf atmayı öğretirim. *(Habbe Kadın'a)* Haydi yenge kadın, o gelin hanımı çabuk dışarı çıkar da nikâhını kıyan imam efendiyi çağırt. Yanımızdaki kahvededir. Orada bulunan mahalleliyi de alsın gelsin, şuna meseleyi anlatsınlar.

Beşinci Sahne

(Müştak Bey – Ziba Dudu)

- MÜŞTAK BEY: Vay, mahalleli beni zorla güvey mi koyacaklar?
- ZİBA DUDU: Evet. Ya güvey koyarlar, ya hapse...
- MÜŞTAK BEY: Böyle karı ile bir evde yatmaktansa iç huzuruyla hapiste yatmak daha hayırlıdır.
- ZİBA DUDU: Hele sen bir kere hapse gir de bak! Çekeceğin eziyetler yüzünden ne dertlere uğrarsın.
- MÜŞTAK BEY: Adam sen de! Sayende edindiğim borçlularımın dualarının bereketiyle pekâlâ sapasağlam yaşarım.
- ZİBA DUDU: Ya kazara hasta olursan?
- MÜŞTAK BEY: Ya borçlularım da mesela bana hekim göndermeyip baktırmazlarsa?
- ZİBA DUDU: Ay ne yapabilirsin?
- MÜŞTAK BEY: Sonra kendilerine büyük zararım dokunur.
- ZİBA DUDU: Ne zararın dokunacakmış bakayım?
- MÜŞTAK BEY: Kör olayım, onlara nispet ölürüm ha!

Altıncı Sahne

(Müştak Bey – Ziba Dudu – Habbe Kadın – Ebül-Laklaka –
Batak Ese – Mahalleli)

- EBÜL-LAKLAKA: *(Başında bir mendil ile kılık değiştirmiş olarak ve lisanıyla “ayın”ları çatlatarak ve “kaf”ları patlatarak⁴)* Sanki bir telaş ile beni böyle uykudan kaldırıp getirtmenin ne manası var? Orta oyununa çıkar gibi bakın şu kıyafetime? Ayıp! Bu ne gürültü?
- ZİBA DUDU: *(Entarisinin ön eteğiyle başını örtmüş olduğu halde Ebül-laklaka’nın elini öper)* Amanın efendim, güvey olacak şu herif isteye dileye aldığı şu hanımı, şimdi istemiyor. Bütün saçını başını yoldu. O şöyle dursun, yenge kadınla bana bir söylemediği edepsizlik kalmadı. Size anlatmaya utanıyorum.
- EBÜL-LAKLAKA: *(Müştak Bey’e)* Vay namussuz vay!
- MÜŞTAK BEY: Efendim rica ederim, lütfedin dilim döndüğü kadarıyla size durumu anlatayım.
- EBÜL-LAKLAKA: Sen sus kuş beyinli! Ninen gibi kadın; biçare hatun yalan mı söyleyecek?
- ZİBA DUDU: Efendim bu kızı mutlaka almalıdır.
- EBÜL-LAKLAKA: Almalı ya! Almazsa ırzına leke sürmüş demek olur. *(Mahalleliye)* Öyle değil mi komşular?

⁴ Ayınları çatlatıp kafları patlatmak: Ayın ve kaf, Arap alfabesinde bulunan iki harftir. Bu ifadeyle bu iki harfi bastırarak telaffuz edip kabaca konuşmak kastediliyor.

MAHALLELİ: Hay hay!

MÜŞTAK BEY: Alamam efendim! Bunda bir yanlışlık var. Zira bana nikâh ettikleri kız bu değildir, bunun küçüğüdür. Ben onu isterim.

EBÜL-LAKLAKA: Hayır, sana nikâh ettiğim büyük kızdır.

MÜŞTAK BEY: Değildir.

EBÜL-LAKLAKA: Vay! Sen beni de yalancı çıkarıyorsun ha? Bu ne yüzüzlüktür!

BATAK ESE: Efendi, biliyo musunuz ki ben bunun daha bilmem nelerini bilürün. Durun size deyivereyin. Bekçi olduğumdan içün geceleri mahallede dolanurkene bazen buna çat pat çat ırast geliyorun. Bir kere kendiceğine “nereden geliyosun?” diye soracak oldum, bana ne garşuluk verse eyü; taratordan⁵ geliyon demesün mü? Bu beni masharalığa alma değül de ne dimektür? Bakın şu ahmağa!

MÜŞTAK BEY: Vay ferasetli adam vay!

BATAK ESE: Feres atlı adam sensin, ulan hayvan!⁶ Bana kötü laf söyleyüp durma. Şimdi sana fan fin demeyü gösterürün!

EBÜL-LAKLAKA: Bu herif hem edepsiz, hem deli.

⁵ Tiyatrodan.

⁶ Bu diyalog, *Şair Evlenmesi*’nin günümüzde anlaşılmasında muhtemel sayılı esprilerinden biridir. Müştak Bey, Ebül-Laklaka’nın yorumları üzerine lafa atlayıp kendisini kötü göstermeye çalışan Batak Ese’yi “ferasetli”; yani uyanık, çıkarcı bir adam olarak tanımlar.

Oyunun cahil tiplerinden Batak Ese, bu kelimeyi bilmediği için “feres atlı” olarak anlar. “Feres” kelimesi de at anlamına geldiği için, Müştak Bey’e “At atlı adam” gibi saçma bir hakarete bulunmuş olur.

Kelimelerin yanlış anlaşılması üzerinden ilerleyen bir mizah anlayışı, geleneksel Osmanlı sahne oyunlarında da sık kullanılan bir tekniktir.

BATAK ESE: Benim aklıma kalırsa hem hapishaneye koymalı, hem tımarhaneye.

EBÜL-LAKLAKA: Bana danışırsanız, her şeyden evvel, edepsiz ilamını alalım da bir daha mahallede oturtmayalım. Artık istemeyüz!

MAHALLELİ: İstemeyüz!

Yedinci Sahne

(Müştak Bey – Ziba Dudu – Habbe Kadın – Ebül-Laklaka – Batak Ese – Atak Köse – Mahalleli – Hikmet Efendi)

ATAK KÖSE: *(Arkasında küfe, bir elinde kürek, bir elinde süpürge ile)* İstemeyüz!

HİKMET EFENDİ: *(Dahi Atak Köse'nin arkasından yetişerek)* Neyi istemiyorsunuz?

ATAK KÖSE: Ben ne bileyün! Mahalleli istemeyüz diyor, ben de öyle diyorun. Elbette adamların böyle demelerinde hakkı var.

HİKMET EFENDİ: Ey! Mahallelinin neden hakkı var?

ATAK KÖSE: Hakkı olduğunu pek iyi bilürün ama, bak doğrusu neden hakkı olduğunu bilmem.

HİKMET EFENDİ: Öyle ise bilmediğin şeye niye karışyorsun?

ATAK KÖSE: Vay! Niye karışmam? Ben de bu mahallenin kalbur üstüne gelenlerinden değil müyüm?

HİKMET EFENDİ: Sen kim oluyorsun?

ATAK KÖSE: Daha hâlâ sen benim kim olduğumu bilmeyo musun?

HİKMET EFENDİ: Hayır.

ATAK KÖSE: Öyleyse, sen de bilmediğini ne deyi soruyorsun? Hay cahil hay! Şimdi durup da sana anlatacak mıyım ki ben dehey öteki mahallede kiracıyın ve bu mahalede süprüntücü başıyın deyi?

HİKMET EFENDİ: Hay şaşkın hay!

ATAK KÖSE: Senin de aklın olaydı benim gibi şaşkın olurdun. İşte ne varmış? Hadi oradan süpürüver bakayın...

EBÜL-LAKLAKA: (*Müştak Bey'i göstererek*) Sen şimdi şunun gibi bir kabahatliye sahip çıkıyorsun ha? Kabahati hoş görmek de kabahattir. Edepsize arka çıkıyorsun ha? Sen de onun gibi cezayı hak ediyorsun.

HİKMET EFENDİ: Efendim, ben kendi kabahatimi anladım ama onun kabahati n'oluyor? Onu anlayamadım?

EBÜL-LAKLAKA: Daha ne olsun? Kendisine nikâh ettiğim kızı istemiyor da onun küçüğünü istiyor. Bu ne demektir?

HİKMET EFENDİ: Efendim sinirlenmeyiniz (*gizlice bir para kesesi göstererek*), küçük kızı senden isteriz.

BATAK ESE: Efendi nedir o? Rüşvet mi alıyorsunuz?

- EBÜL-LAKLAKA: *(Batak Eşe'ye)* Ben öyle şey mi kabul ederim? *(Hikmet Efendi'ye gizlice)*
Yan cebime ko. *(Hikmet Efendi keseyi gizlice imamın yan cebine koyar.)*
- ATAK KÖSE: Gizlice “Yan cebime ko” mu diyorsunuz?
- EBÜL-LAKLAKA: Hayır. Yan tarafımda durma, git diyorum. Ta ki benden şüphe etmeyesiniz.
- BATAK EŞE: Galiba parayı almışa benziyorsunuz.
- EBÜL-LAKLAKA: Haşa, sümme haşa. Eğer paraya elimi sürdümse ellerim kırılsın.
- HİKMET EFENDİ: Aman efendim, gerçek her ne ise layıkıyla meydana çıkarın da, ona göre şanınıza düşeni işleyin.
- EBÜL-LAKLAKA: Böyle kibar bir şekilde meramınızı ifade buyuruşunuzdan, gönlümdeki hiddet gitti de yerine merhamet geldi. *(Mahalleliye)* Yahu mahalleli; ben bu işte bir başka türlü hakkaniyet görmeye başladım. Zira sonradan aklıma bir şey geldi.
- MAHALLELİ: Nedir o?
- EBÜL-LAKLAKA: Hani nikâhını kıydığım hanım “büyük kızdır” diye deminden söylemiştim ya?
- MAHALLELİ: Öyle ya!
- EBÜL-LAKLAKA: Fakat büyük kız demekten muradım yaşta büyük değildir, boyda büyük manasınadır. Zira büyük kız kırk yaşını geçmiş olduğu halde damat beyin dengi olamaz. İşte benim bildiğim bu kadardır. Her bir zamanda ve her bir mekânda böyle doğrucasına şahitlik ederim.

- BATAK ESE: Siz buncaleyin dil ile tasdik ettikten kelli biz de kabl ile tasdik ederiz.⁷
- MAHALLELİ: Hay hay!
- EBÜL-LAKLAKA: (*Habbe Kadın'a*) Yenge kadın! Boyda büyük, yani yaşta küçük olan asıl gelin hanımı var getir. Kendi elimle damat beye teslim edeyim. Bir daha yanlışlık olmasın. (*Hikmet Efendi'ye*) Daha başka yanlış olmuş şeyler varsa söyleyin, onları da düzelteyim; zira bu tip hayırlı hizmette bulunmayı kendime büyük iftihar bilirim.
- BATAK ESE: (*Müştak Bey'e*) Beyefendi, deminden size dediğim ilafların hepiciği şaga içündü. Sizi sıkıntılı zamanınızda güldürüp eğlendürmek isteyodum.
- ATAK KÖSE: (*Hikmet Efendi'ye*) Efendim, tövbe olsun, bir daha mahallenin süprüntüsünden başka bir işine karışsam adam değilin.

⁷ Kalb (kalp) ile.

Sekizinci Sahne

(Müştak Bey – Ziba Dudu – Hikmet Efendi – Habbe Kadın – Ebül-Laklaka – Batak Ese – Atak Köse – Kumru Hanım – Mahalleli)

HABBE KADIN: *(Kumru Hanım'ı bir halde getirir ki kâh ağlar gibi gözlerini oğuşturur, kâh bir eliyle yüzünü kapayıp parmaklarının arasından yan yan Müştak Bey'e bakar)* İşte efendim, asıl gelin hanım!

EBÜL-LAKLAKA: *(Habbe Kadın'a)* O niye ağlıyor? Sakın damat beyimizi istememezlik etmesin?

HABBE KADIN: *(Kumru Hanım'la kulak kulağa fısıldaştıktan sonra)* Efendim ağlamasının sebebini sordum, anladım. Öyle zannettiğiniz gibi değilmiş.

EBÜL-LAKLAKA: Eyy, nasılmış?

HABBE KADIN: Ah zavallı dertli tazecik! Önce damat beye varamadım diye kahrından pek çok ağlamış. İşte o boş yere döktüğü gözyaşlarına acıyıp da şimdi ona ağlıyormuş.

EBÜL-LAKLAKA: *(Kumru Hanım'a yavaşça)* Ağladığını gördükçe öyle yüreğim kalkıyor ki merhametimden yengeliği kendim edeceğim geliyor. *(Kumru Hanım'ı Müştak Bey'le el ele vererek)* Alınız efendim, artık yüzünü güldürmenin çaresine bakınız. Her zaman iyi geçinmenizi canı gönülden dilerim. *(Hikmet Efendi'ye)* Başka bir işiniz kaldı mı?

HİKMET EFENDİ: Hayır. Fakat güveyle gelinden başka evde bulunanların cümlesini beraber götürmenizi rica ederiz!

EBÜL-LAKLAKA: Rica ne imiş, emredin efendim! *(Mahalleliye)* Haydin mahalleli! *(Ziba Dudu'ya)* Haydi kılavuz kadın! *(Habbe Kadın'a)* Haydi yenge kadın!

Dokuzuncu Sahne

(Müştak Bey – Hikmet Efendi – Kumru Hanım)

MÜŞTAK BEY: *(Kumru Hanım'ı koltuğuna almış ve birbirlerine naz ile yan yana bakarak şaşkın kalmış iken)* Vay sen mahalleliyle gitmiyor musun? Artık senin burada bir işin kaldı mı ya?

HİKMET EFENDİ: Hayır, sana bir iki sözüm var.

MÜŞTAK BEY: A canım, sabah gel de bir iki bin tanesini söyle. Bak o zaman nasıl can kulağıyla dinlerim.

HİKMET EFENDİ: Yok, yok! Şimdi söyleyeceğim.

MÜŞTAK BEY: Ey haydindi çabuk söyle. *(Başını Kumru Hanım'dan yana çevirip, Hikmet Efendi'nin lafına kulak vermez.)*

HİKMET EFENDİ: Ey benim sevgili dostum!

MÜŞTAK BEY: Daha bitmedi mi?

HİKMET EFENDİ: Vay, dur bakalım, başlayalım.

MÜŞTAK BEY: Amma uzunmuş ha!

HİKMET EFENDİ: Benim gibi bir dostuna danışmadan evlendiğine tövbe mi?

MÜŞTAK BEY: Aman sen de günah mı çıkarıyorsun nedir bu?

- HİKMET EFENDİ: İşte kendi çıkarı için aşk ve muhabbet tellallığına kalkışan kılavuz kısmının sözüne güvenenin hali budur.
- MÜŞTAK BEY: Ah a kardeş, gideceğin yere amma geç kalıyorsun haa. Öyle işinden geri kaldığına asla razı olmam.
- HİKMET EFENDİ: Sen ve eşin birbirinizi yakından tanıdığınız halde evlenirken ne belalara uğradınız bak.
- MÜŞTAK BEY: Vay... evlenmezden evvel istihareye yatmak istiyordum, her nasılsa unutmuşum. Aman, aklımda iken varayım istihareye yatayım. Göreceğim rüyaları yine sana tabir ettiririm.
- HİKMET EFENDİ: Ya birbirlerini hiç tanımadan ev-bark kuranların hali nasıl olur? Bir de onu düşün.
- MÜŞTAK BEY: *(Gözlerini ovuşturarak)* Offf! Nasihat sıkıntısıyla bir uykum geldi ki tarif edemem. İzin verirsen azıcık varsam, uyku kestirsem olmaz mı?
- HİKMET EFENDİ: İşte ben gidiyorum. Var, artık ne yaparsan yap. Fakat aldığın dersi unutma ha.
- MÜŞTAK BEY: Adam, hiç unutmuyum? Ben o dersi alıncaya kadar az mı zahmet çektim? Her ne ise... Evlenmenin ilmini gayet iyi öğrendim. Umarım ki pratikte de başarılı olur, hiçbir kusur etmem.

S O N

Sözlük

Güvey: Damat.

Mürüvvet: Aileden birinin evlenmesi, çocuk sahibi olması gibi sebeplerle duyulan sevinç.

Sine: Göğüs.

Al basmak: Ateşlenmek, fenalaşmak.

Irz: Namus

Küfe: Büyük sepet.

Meram: Niyet, amaç.

İstihareye yatmak: Bir işin sonucunu rüyasında görmek için dua edip uyumak, rüyaya yatmak.